

От това, може би, човешките пророци са вписали във верските книги думата „наказание“. И с това много грешно и жестоко са окарикурировали великия творец. Той не наказва, а само не удостоява негодниците със своята божествена заплата.

Всекиму Бог поставя идеалче, към което да се стреми безспирно, неуморно и упорито. То е на път към сегният идеал на вечността, И както тези идеалчета са образ на съвършенството, така и сегният идеал е образ на съвършенство.

Живота пред това съвършенство, зад което се доглежда образа на Чистата свръхвечна Красота, е живот на истински божи служител. Той е сън на живота — сън за щастие. Та що е сън, ако не да бъде мрътвец за всичко, а живееш само за своя идеал или своята първа длъжност? За тях във съня си ние пеем или плачем, падаме или ставаме като на яве.

Спи майка с мила рожба. На около шумят хора, коли, стада овци . . . А майката спи дълго, като че нищо не я смущава. Скимне ли рожбата, макар и много по тихо от околния шум, майката става, потупва я, песен затананиква и заспива пак след като това стори рожбата.

Ясно е тук, че майката за всичко спи (неживее), а будна е (живее) за детето си.

Историята ни разправя, че некой си учен чертаял на писка фигури, за да реши некакви задачи. В това време около града се води бой. Грескотията на сражението, писка на ранените, бегашите войски и граждани не смущавали работата на великия мъж. Той не се пробудил и дори не мръднал, когато враг отрязал главата му.

Не е ли това сън? Не е ли спал този велик човек за всичко, а жив бил за големият идеал, отреден му от твореца?

Също така и нашия живот е сън за много неща във света, а будност за онези идеалчета или идеали, които ни е показал един или няколко пъти през живота на индивидуалната възраст. Често пъти сън ни се предава, за да го предадем и ние от миналото на бъдещето. Предаваме го на децата или на нашите последователи. Така животът е вечен сън. Най-добре разбират този сън великите хора, защото те живеят само за своя идеал. Цел живот избранниците на човечеството остават със затворени очи пред всичко, освен пред образа на своя идеал. Устремили поглед към него — те не виждат друго. Със труд и болки се вземат по стръмните пътеки на борбата до като заря озари тяхния мъченически образ върху скалите на пребродената планина, от гдето до-